

Jó olvasást!

<http://neadjafel.hu>

A Fiú

Aeneas mostanában a szokottnál is nyugtalanabban aludt. Eredményét tekintve tehát még a szokottnál is kevesebbet. Ez mégsem látszott meg rajta, mint ahogyan sok más dolog sem. A hosszú évek alatt ugyanis, ahogy szinte már tökélyre fejlesztette érzelmi szortírozását, arca észrevétlenül megkeményedett, vonásai már túlonúl messze kerültek gyermekarca vonásaitól.

De ez a felismerés új volt. Azóta kezdte el megpróbálni megkeresni gyermekkori arcát, mióta a Fiúval álmodott. Volt valami nyugtalanító ezekben a jelenetekben azon kívül is, hogy a helyzet –gyermek *az ő házában*- túl szokatlan volt. Folyton ugyanaz a két kérdés merült föl benne: 'Hogyan jutott be a házamba, és vajon mit akarhat tőlem?...''

Valóságosnak ható félelmet érzett, pedig pontosan tudta, hogy álmodja a Fiút. Félelemből egyébként volt neki bőven. Azon a listán, amit bevallott magának és másoknak, éppúgy ott szerepelt a katasztrófával végződő hajóút – egész sokat hajózott ügyei intézése miatt-, mint a létráról való leesés, vagy számára fontos tárgyak elvesztése.

Ahogy telt-múlt az idő, a különös álmok a Fiúról nemhogy ritkultak, de egyre sűrűsödtek. Aeneas kezdte úgy látni, mintha mostanában jobban kopaszodna és ráncosodna, mint azelőtt, noha pontosan tudta, hogy ez nem így van.

Aeneas szerelemgyermek volt, háborús idő szülötte, aki sosem ismerte apját, a férfi elesett, még mielőtt a karjába vehette volna gyermekét. Ennek ellenére időről időre, Aeneas minden életen belüli életében a Nővel együtt gyermekek is érkeztek hozzá, apa nélküli gyermekek, s ott volt előtte karnyújtásnyira az eljátszatlan szerep, amit apja a fiára hagyott, amit Aeneas úgy cipelt magával, hogy nem látta, csupán súlyát érezte sokszor.

De mindig valami baj volt a darabbal. Vagy a nővel, vagy vele, vagy a gyermekkel, vagy az egész szereposztással. És végül nem játszhatta el a szerepet. Aztán ahogy öregedett, jöttek az álmok a Fiúval, aki egyszer csak megjelenik zárt ajtókon áthaladva az o házában, az o tárgyai között, anya nélkül, egyszál magában. És ő legszívesebben még azelőtt szeretne étellel teli tálat tenni az ifjú vándor elé, hogy az akár egy szót is szólt volna. Egyébként sem szólt soha a Fiú. Csak nézett, őt nézte. Vagy valamit benne?...

Aeneas ugyanúgy nem tudott belehelyezkedni az álombéli helyzetbe, mint azokba az egyszer volt családokba, az 'ő családjaiba', amelyek most olyannak tünnek, akár semmibe foszló álmok, noha pontosan tudta, hogy léteztek. Mégis, ez a Fiú most valóságosabbnak tűnt, mint korábbi szenvedései és szorongásai együttvéve!

'Mi legyen hát velünk, velem és ezzel a Fiúval?' – töprengett egy éjjelen Aeneas. Észre sem vette, és hánykolódásai közepette egyszer csak álomba merült. Azon az éjjelen a Fiú váratlanul megszólalt.

- Éhes vagyok – jelentette ki, miközben ugyanúgy őt nézte, vagy valamit benne, mint eddig.

- Tudom – felelte zavartan Aeneas. – Vagyis nem tudom, csak gondolom, hogy éhes lehetsz.

- Akkor miért nem adsz nekem enni? – folytatta a Fiú, kissé szigorúbb tekintettel, mint az előbb.

- Öhm...izé... máris, máris! – Aeneas megijedt, hogy talán akaratlanul is elriasztja a Fiút, és már soha nem tudja meg, mit is akart tőle. Hirtelen támadt buzgalmában végigsorolta az összes étel nevét, ami csak volt a kamrájában. Ám a Fiú egyre csóválta a fejét. Aeneas kezdett komolyan félni, hogy sosem jut dűlőre ifjú látogatójával, és a jövőben talán már attól is félhet, hogy egy napon megőrjítik ezek az értelmetlen álmok. És attól is félt, hogy felébred, mielőtt megfejtí a történéseket. Mentő ötlete támadt. 'Hát persze, miért is nem ezzel kezdtem!' – zsörtölődött magában.

- Mit *szeretnél* enni? – szólította meg újból a Fiút.

A Fiú arca megenyhült, szája halvány mosolyra húzódott. Aeneas úgy érezte, hatalmas kő esett le a szívéről.

- Hát, ha már így megkérdezted... az emlékeidet. – vágta rá a Fiú.

Aeneas teljesen összezavarodott.

- Az *emlékeimet*? – ismételte meg a kijelentést kérdésként. A Fiú tökéletesen nyugodtan, arcán szelíd mosollyal állt előtte.

- Igen, azokat – mondta Aeneasnak és leült az asztalhoz. Kis idő múlva Aeneas is leült, vele szemben.

- Na és... miféle emlékeket szeretnél? – Elfogadta a Fiú játékszabályait. Mellkasában különös bizsergést érzett, egy érzést, amiről már azt hitte, nem létezik, olyan rég érezte utoljára. Tulajdonképpen nem volt rossz érzés, csupán szokatlan.

- Tudod te azt – kacsintott rá kedvesen a Fiú. Aeneas ahelyett, hogy azt gondolta volna, kezd megőrülni, hirtelen emlékezni kezdett. Egy nyári napra, amikor elszaladt otthonról, mert hallotta a rokonait veszekedni. Egy darabig szobájában kuksolt, tenyerével tapasztva be fülét, de még így is túl sokat hallott, hát futásnak eredt, ki a házból, a tó felé, rohanásában végül egy kiálló gyökér állította meg, ő elesett, és úgy felhasította jobb térdét, hogy a seb nyoma örökre megmaradt.

- Mire gondoltál akkor? Amikor a tó partján sítottál? – kérdezte a Fiú megtörve a csendet, mintha olvasna gondolataiban.

- Hogy az emberek rosszak, hogy épp azok okozhatják nekem a legnagyobb fájdalmat, akiket a legjobban szeretek – felelte Aeneas kis idő múlva, miközben átadta magát a sírás felszabadító erejének. Ó, milyen régen is sírt utoljára!

Váratlanul a Fiú karjait érezte maga körül, és ahogyan az ölelésben lehajtotta fejét, meglátta a heget a fiú jobb térdén. Karjait most ő is a Fiú köré fonta, és szorosan, hosszan megölelte őt. Itt felébredt. Soha többé nem álmodott a Fiúval.

Másnap levél érkezett. Egy korábbi kapcsolatából való nevelt gyermeke írta. Az üzenet rövid volt, kiáltott. Aeneas pontosan *érezte*, mit kell tennie. Bár a gyermek nem írt le egyetlen kérést sem a levélben, ő még aznap hajóra szállt, hogy átszelje a tengert. Ám útban a gyermek felé a hajó viharba került és elnyelte a víz. Aeneas soha nem ért oda.

De még mielőtt elindult volna, már odaért.

